

rojaki resno premišljujejo in preudarjajo, kako je ustanoviti nov list, in ob konci prihodnjega leta naj bode že vse gotovo! Jaz menim, da pravo mesto, kjer naj bi izhajal novi list, je vendarle Ljubljana — sposobnih mož je tam dovolj in vsega, česar je treba. In ko bomo prvič pisali — 1881, pozdravimo z veseljem in navdušenjem lepi novi leposlovni list slovenski, pravi „naše gore list“, rekoč: le roi est mort, vive le roi“, ali pa kako drugače . . . To se mi zdi pametno in pošteno . . .“

Vsekakor: to je bilo pametno in pošteno; še več: bilo je lepo in plemenito in v najlepšem pomenu to, kar se je Stritarju često porogljivo očitalo: sentimentalno.

S štirimi vrsticami se poslavljajoč na zadnji strani jako dobro uspelega letnika 1880, je zabeležil Stritar še vest, da bode izhajal početkom prihodnjega leta (1881) v Ljubljani „Ljubljanski Zvon“, a v Celovcu „Kres“.

(Dalje prihodnjič.)

Videl sem solnce . . .

Videl sem solnce tam za goró,
videl sem plamen krvav —
morda je bil ljubezni to
zadnji, slovesni pozdrav.

Morda so bile to njene oči,
ki so prosile me,
da bi se vrnil zopet domov
čez strme, visoke gore . . .

da bi se vrnil tjakaj do zvezd,
vrnil tja do neba,
da kes bi obudil za grehe vse,
obudil kes prav iz srca . . .

Helen Helenov.

